

דברי הכפר

ישראל במלחמה ✳️ מלחמה עם איראן ✳️

זזה מה שקרה לנו בלילה שבין חמישי לשישי בשעה 3:00 כשכל
תושבי המדינה התעוררו לאזעקה לא ברורה....

בעצם הערתם אותי
בבהלה כדי להיות
מוכנה להיבהל?

גיליון מס. 2881* כד סיוון תשפ"ה * 20 ביוני 2025
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

על הסדר / הפינה של דודו

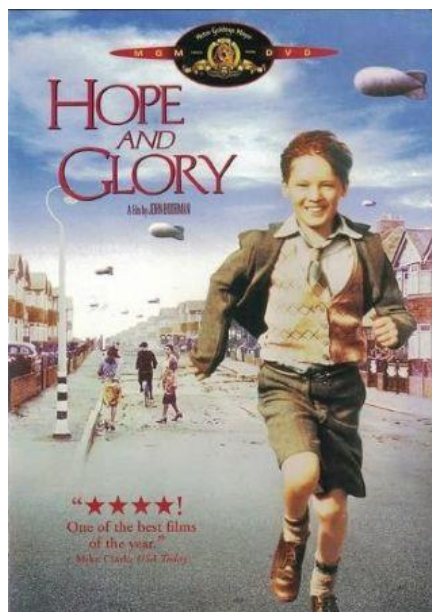

טילים בלילה

1. בעקבות התקפות הטילים הליליות מאיראן. בערוץ 12 רואיין מנהל בית ספר מבני ברק שקם בבוקר כדי לגלות שבית הספר שהוא מנהל חטף פגיעה ישירה. מאוד הזדהיתי עם צערו המר על חורבן בית הספר. אבל אני חייב לבקש סליחה על כך שהמוח הפרוגרסיבי הסוטה שלי נזכר בסצנה מסרטו של ג'ון בורמן "תקווה ותהילה". אחד מהסרטים המצחיקים ביותר שנעשו על מלחמת העולם השנייה. סרט שכולו הומאז' לילדותו ההרואית של ג'ון בורמן הילד בלונדון של הבלץ קריג.

2. בסצנה הנ"ל אימא של ג'ון הקטן שולחת אותו ביד חזקה ובזרוע נטויה לבית הספר. כי אז מה אם כל הלילה חיל האוויר הגרמני המשובח המטיר פצצות על לונדון והפריע לאזרחי אנגליה לישון, רק כדי לקיים את הבטחתו של צ'רצ'יל ל"דם יזע ודמעות". ילדים בריטים הולכים לבית הספר כי רק כך ננצח את הנאצנים!

3. ג'ון הולך עם הילקוט על גבו והוא מבואס כולו אל בית הספר, כאשר משני צידי הרחוב מתנשאים בניינים בשלבים שונים של הריסות מההפצצות הליליות. עד שהוא מגיע לבית הספר ומגלה שנשאר ממנו רק ערימות מעלות עשן של לבנים אדומות מנותצות. ג'ון הקטן שולח את הפטריוטיות שלו לכל הרוחות, נושא את ידיו אל השמיים ובחיוך גדול הוא אומר: "ג'נק יו אָדוּלף".

קיטש ומוות

1. המלחמה על הגרעין האיראני והוויכוח האם היא נקייה משיקולים פוליטיים או לא, נועדה בין השאר גם לכסות על פשעי המלחמה הנמשכים בעזה.

ההיסטוריון ד"ר לי מרדכי אסף אלפי ראיות לפשעי מלחמה בעזה. התמונה שמתקבלת מחרידה. על סמך ממצאיו, קובע ד"ר מרדכי כי מעשיה של ישראל בעזה ראויים להיות מוגדרים כרצח עם.

2. המסמך שחיבר מרדכי, "עדות על חרבות ברזל", הוא התייעוד השיטתי והמפורט ביותר בעברית (המסמך נכתב במקביל גם באנגלית) של פשעי המלחמה שמדינת ישראל מבצעת בעזה וכתב אישום חריף המכיל אלפי סעיפים כלפי צה"ל והחברה הישראלית.

3. וכך, בזמן שהישראלים מספרים בדיחות על גרטה טונברג ושרים שיישרף לכם הכפר בזמן שטילים נופלים על היישוב הערבי טמרה, הטענה שישראל מבצעת רצח עם בעזה כבר איננה נחשבת לעמדה קיצונית – אלא לקונצנזוס בקרב ציבורים הולכים וגדלים.

4. בהערת שוליים מספר 379 במסמך רחב היריעה שחיבר ד"ר לי מרדכי יש קישור לסרטון קצר. בסרטון נראה כלב גדול מכרסם משהו בין השיחים, "ווא ווא, פירק את המחבל פירק, הלך המחבל, תרתי משמע הלך", אומר החייל שצילם את הכלב שאוכל גופת אדם. אחרי כמה שניות החייל מרים את המצלמה אל הנוף ומוסיף: "אבל איזה נוף יפה, שקיעה יפה", מעל עזה יורדת שמש אדומה. אכן שקיעה יפה.

5. קיטש ומוות

עדות דומה להערת השוליים במסמך שחיבר ד"ר מרדכי על הכלב המכרסם אדם והשקיעה היפה, מופיעה בספרו של שאול פרידלנדר "קיטש ומוות" שבו מגדיר שאול פרידלנדר את הקשר הסימביוטי שהתקיים בין הנאציזם לקיטש בתרבות. באחת המובאות בספר מופיעה התגלמות מושלמת של החיבור הזה בין קיטש למוות, בזיכרונותיו של אלברט שפאר מליל ה-23 באוגוסט 1939:

"עמדנו על מרפסת 'הברגהוף' וצפינו בחזיון טבע נדיר. זוהר צפוני בהיר להפליא הציף שעה ארוכה את האונטרסברג שממול, אפוף האגדות, באור אדמדם, מוזר, בעוד השמיים מעל מבהיקים בשלל צבעי הקשת. שום תפאורן לא יכול היה לעצב רקע מרשים מזה למערכה האחרונה של 'דמדומי האלים', פניהם וידיהם של הצופים לבשו גוון אדום בלתי טבעי... פתאום אמר היטלר לשלישו: 'זה נראה כמו הרבה דם שפוך. אכן, הפעם זה לא ילך בלי הפעלת כוח' ". (שאול פרידלנדר "קיטש ומוות")

6. השם כבר לא תשמור - החברה הישראלית כבר לא כפסע...

השריקה שמנהיגים שורקים

1. המזכירה של הארי טרומן סיפרה שהארי טרומן שרק בערב שלפני הטלת הפצצה על הירושמה את השיר "כאשר האורות נדלקים שוב".
2. חבריו של הטייס מיטסו פושידה סיפרו שהוא שרק בערב לפני ההתקפה על פרל הארבור את השיר, "Umi Yukaba" שיר שמתאר את הרצון למות למען הקיסר והאומה .
3. אישתו של וינסטון צ'רצ'יל סיפרה שוינסטון צ'רצ'יל שרק בערב שלפני הפלישה לנורמנדיה את "ארוכה הדרך לטיפררי".

4. בנימין נתניהו היה יכול לשרוק את שיר "הרעות", או את השיר "אל נא תאמר לי שלום", או את "את חכי לי ואחזור". אבל רופאו האישי של בנימין נתניהו סיפר שהוא שרק בערב שלפני ההתקפה על איראן את "ניו יורק ניו יורק".

• לסיום חוק הלימודים של כתת ברקן.

זהו מכתב פרידה לכתת "ברקן" העומדת לסיים את כתה י"ב.

מבחינה אישית, עבורי, זה סיום של פרק חיים של 56 שנים, מאז נכנס בני הבכור, אלישע, לכתה א', בשערי בית הספר, ועד שהנכד האחרון שלי, אלון, אשר למד במסגרות החינוך של כפר הנשיא והאיזור, מסיים את לימודיו בכתה י"ב. (שאר נכדיי לומדים במקומות אחרים בארץ). השנים הארוכות האלה, יחד עם העיסוק שלי בהוראה, בחינוך ובניהול מערכות חינוך, ובלימודים אקדמאיים, מאפשרים לי היום להסתכל על הניסיון המיוחד שעברה כתת "ברקן" מהיום הראשון בחטיבת הביניים, ועד היום.

שוחחתי על כך עם אלון (כי מישהו היה צריך לתת לי את רשימת השמות של 13 הברקנים המופלאים), ובהמשך לשיחה הוא גם שלח לי את התובנות שהגיע אליהן והעלה אותן על המקלדת, וגם נתן את הסכמתו לפרסם תובנות אלה בדברי הכפר. מאלון לעלון, בהמשך הדברים.

היה זה מחזור ייחודי מאד. הם התחילו את לימודיהם בכתה ז' בשנת 2019. כן, זה אותו ה-19 של COVID 19. בבת אחת נכנסנו לסגר, וכל הלימודים התקיימו "מרחוק". מרחוק מאד. אמנם, הייתה זו שעתו הגדולה של ה-ZOOM שבבת אחת פרץ אל כל מחשב ואל כל טלפון, ואף אני זכיתי ללמוד המון המון שעות, ולרכוש כישורים חדשים וחשובים באמצעותו של הזום. אבל חינוך, עיצוב עולם הידע, הכשרת הנוער לכישורים חברתיים, ללמידה משותפת, לשיחה מונחית, וכל אותו השטח שהוא מעבר ללימוד חומר, קשה מאד להקנות ולהפעיל באמצעות הזום. כבר אז, כשפרצה הקורונה, הייתי מלאה זעם על מערכת החינוך שלא התכוננה ליום הזה שבו תלמידים לא יוכלו להגיע לבית הספר. היו למשרד החינוך כעשרים שנה, שבהן גם בצפון וגם בעוטף עזה היו מתבטלים לימודים פעם אחרי פעם בגלל מתקפות החיזבאללה והחמאס, ואף אחד לא חשב להושיב וועדת מומחים שתבנה תכנית עבודה רצינית לימים כאלה. היו ניסיונות פרטניים. באיזור שלנו, היה זה בית הספר "הר וגיא" שהתחיל לפתח תכניות של למידה מרחוק. יחד עם המפקח שלנו, ד"ר אלי מנברג, שהיה מצטיין ביזמות חינוכית, נתנו "גב" לניסיון של "הר וגיא", אבל שם למעלה במשרד, אף אחד לא קידם אותו. היינו יכולים להיות ב-2020 במקום אחר לגמרי בעבודה החינוכית במצב של אי יכולת להגיע לבית הספר.

וכך התחילה כתת ברקן את ההיסטוריה שלה בבית הספר התיכון. כפי שתקראו בדבריו של אלון, אחר כך היו שביטות המורים, ואחר כך חרבות ברזל, מלחמה שמתמשכת עד היום, וטפו טפו טפו, אני מקווה שלא תחכה להם עוד כשיתגייסו לצבא.

אני מנסה להסתכל על שש השנים האלה במבט כולל, ולערוך את המאזן של רווח והפסד. לדעתי, ההפסד של כמה פרקי לימוד במתמטיקה, במדעים ובספרות הוא ההפסד הקטן יותר. ייתכן שהפסדתם גם לימוד כישורי למידה, ייתכן שהפסדתם כניסה מונחית לעולם של הבינה המלאכותית, (אבל, כפי שאני תמיד אומרת: אם יש לך בעיה עם המחשב, תשיג לך נכד שיעזור לך, כי הנכדים אלופים במסכים).

אחד ההישגים שבכל זאת הושגו בבית הספר, וודאי יש עוד רבים, שלא נחשפתי אליהם, הוא הסרט "היי תום" שהפיקה אלה עזריה יחד עם תלמידים נוספים ממגמת הקולנוע. שווה לראות אותו. בקשו ממשפחת עזריה.

בסופו של דבר, אני מקווה, שבמאזן הזה הרווחתם כישורי חיים, גמישות מחשבתית והסתגלות למצבים משתנים. אני מקווה שהיו לכם הזדמנויות לעזור לאחרים בדרכים מגוונות, ושלמדתם פרק בחיים, שאינו מופיע בשום תכנית לימודים של משרד החינוך. אני מקווה שלמרות שלא הרביתם להיפגש בכיתה ובהפסקות, היו לכם חיי חברה מספקים, ושעשיתם לכם חברים לחיים, מעבר לחברים שתרכשו בצבא, באוניברסיטה או בדרום אמריקה.

לו הייתי היום צעירה בארבעים שנה, הייתי חוזרת לאוניברסיטה, ובמסגרת לימודי תואר שלישי, לחקור את המקרה של כתת ברקן, ושל כל נערי השנתון הזה, על מנת לקבל תובנות עמוקות יותר מהמצב, ועל מנת שאיזשהו שר חינוך, שהוא איש חינוך באמת, יפיק ממנו תועלת לטובת כל תלמידינו.

התחלתי לכתוב את הקטע הזה כאשר הייתה בי ציפייה להשתתף במסיבת הסיום של אלון ושל כל המחזור. אני מסיימת את הכתיבה, בעיצומה של מלחמת "עם כלביא" ועם הידיעה שהמסיבה, לא תתקיים במועדה, והלוואי שתתקיים בכלל. אם היא לא תתקיים, זה יהיה סוף עצוב וכל כך מייצג את שש השנים ההזויות שעברתם בבית הספר התיכון.

ברכות לכולכם:

דניאל וויאט, דניאל פרימוסט, ארז מתתיהו, טל סולומון, סלע טיקוצ'נסקי, הדר בז'רנו, נעם מזרחי, יהלי יודאיקין, יובל ארצי, עומרי חגולי, מיקה כרמי, אלה עזריה ואלון וולפין. וברכות להוריהם המאושרים והגאים.

*אגב בנוגע לשמות המלחמות, אני תוהה כל פעם, מתי ייגמר מאגר השמות...

• דובר צה"ל

"גם חתיך, גם מרגיע: דניאל הגרי חזר, והרשת לא יודעת את נפשה מרוב אושר"
כתוב ב"ישראל היום". לרגע גם אני שמחתי מאד, עד שראיתי שהגרי לא חזר
לאייש את המיקרופונים כל ערב. אז מה שווה שהוא חזר?

• רותם הלפר

אני "מתה" על רותם. תודה לך על מסירות, מקצועיות ונועם הליכות. אמירה זאת
היא לא רק שלי, שמעתי אותה הרבה הרבה.

• מיצירותיו של מרקי ז"ל:

זוכרים את הוויליג? זוכרים את הווילונות שעיצב והדפיס מרקי. הווילונות האלה
עברו בירושה מהוויליג' אל "המפגש", ונשארו תלויים שם לא מעט שנים, עד שלפני
שנתיים עבר המפגש שיפוץ מן היסוד.

למזלנו, דליה זלצברג שמרה את הווילונות עד שיגיע זמנם. וביום שמרקי נפטר,
היא הוציאה אותם מהאריזה ונתנה להם חיים חדשים. הרעיון היה לשלב אותם
בתוך מסגרות עץ, שיהוו דלתות של הארונות במפגש. הרעיון של דליה התבצע
בידיו הברוכות של מיכה ליפשיץ. מי שנכנס למפגש, מזהה מיד את הדפסי המשי
של מרקי, ואת מלאכת המחשבת של הנגרות של מיכה, ועכשיו אתם גם יודעים
של מי היה הרעיון, ומי הצילה את הווילונות מכליה.

מה לאחל לנו לשבוע הקרוב?

לילות של שינה טובה

שיחזרו כולם לבתיהם:

החטופים

חיילינו

מטוסינו

והיימנוט הקטנה

שבת שלום

תמר וולפין

פִּינֵת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

זֶהֱי זְכָרָם בָּרוּךְ

מיכל המאירי ז"ל - (27/12/2002 - 3/6/1922)

מיכל, חברת הקיבוץ וממייסדיה, הגיעה ממחנה המעצר בקפריסין, באניה "לנגב", לחדרה, מנסורה וכפר הנשיא.

טיפלה בבית התנוקות שבמקום. עברה קורס מטפלות ובכפר הנשיא עבדה עם כמה וכמה מחזורי כיתות, עבודה שנמשכה למעלה מ 20 שנה.

בשלב מאוחר יותר עברה מיכל לעבוד עם חולים וקשישים.

עבר זמן ומיכל עברה לעבוד במחסן הבגדים והתמחתה במיוחד בתפירת וילונות. מיכל, ביחד עם מוסי הקימו משפחה בקיבוץ.

מיכל, אשה שקטה, במיוחד ליד מוסי, אחד מ"ליצני" הקיבוץ.

מיכל בהחלט נחשבת לאבן יסוד בקיבוץ ותזכר ככזאת!!

<https://khbbm1.wixsite.com/2002-07>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

מחזור ט"ז סיימו בסוף השבוע שעבר עם 57 חניכים מהארץ ומהעולם. אנחנו מאחלים לכם הרבה הצלחה בהמשך דרככם ומבקשים שתשתמרו על עצמכם, ותשתמרו על קשר.

את השיר כתבו: נעה לאטי לוי ואורי הדר:

פזמון:

הם באו מכל הארץ אלינו לגליל
עור מתוח וחיוך על הפנים.
לא הכרנו לפני אבל עכשיו זה כבר ברור.
יש פה חיבור, בלי פילטר, בלי איפור.

בית 1:

יום שני הגיע - נפגשים בשעה חמש.
חמש וחצי או שש
הילדים מחכים בטירוף - ההורים שמים עוד סיר על האש.
גם לנו הדס הבטיחחחח את המכינסטים הכי טובים - וגם לנו וגם לנו בעצם לכולם.
הרגשנו מיוחדים - וחיכינו עד בלי די.
ואז הם נכנסו - צעירים ויפים מדי.
ההתחלה, תמיד מביכה - קצת כמו דייט ראשון.

מאיפה, כמה אחים ואיזה גיבוש כבר עשית - והם מתעניינים איך זה לחיות בקיבוץ ומה בנית?
מנומסים להפליא - עונים על כל השאלות.
משחקים עם הילדים - מונופול, טאקי ובובות.

בית 2:

עברו כבר חודשיים - ואנחנו כאילו מכירים שנים.
את הכלים כבר לא מפנים - ואנחנו מתרגלים.
כבר יש דאחקות פרטיות - כולל הסתלבטויות.

וכל שבוע מחדש - מה להכין לאכול אנחנו לא יודעות.
 הם חופרים - על המשבצות, חבורות ועוד סדרה ועוד סדרה.
 אנחנו מחפשים - עוד זוגות במכונה.
 עוד גיבוש עבר, עוד מיון ועוד פגישה - ואנחנו איתם, בהתרגשות בציפייה.
 מסתובבים בשבילי קיבוץ - עם אנרגיות שיא
 ואותם לא תשמעו - כי הם שקטים להפליא

פזמון :

הם באו מכל הארץ אלינו לגליל
 עור מתוח וחיוך על הפנים.
 לא הכרנו לפני ועכשיו זה כבר ברור.
 יש פה חיבור, בלי פילטר, בלי איפור.

בית 3:

והנה כבר יוני - השנה עברה.
 מאנשים זרים - הפכנו גם למשפחה.
 קיבלנו ילדים אחרי י"ב - ועכשיו עוד רגע בצבא.
 מתרגשים אתכם - וגם מתים מדאגה.
 ומשהו קטן - גם לכם ההורים.
 שאפו ענק - כי יש לכם אחלה ילדים.
 ועכשיו צחוק בצד - גידלתם פה זהב
 הם מובילים, ערכיים - עם נשמה גדולה ודעה על כל דבר
 ולכם מכינסטים יקרים - תדעו שאתם בלב איתנו לתמיד.
 ויש לכם מקום חם בכפר הנשיא - לעכשיו ולעתיד.
 אז תעשו טובה ותשמרו על עצמכם - על החיוך, הלב והעור היפה.
 לא הכרנו לפני ועכשיו זה כבר ברור.
 יש פה חיבור בלי פילטר בלי איפור.

אנו משתתפים בצערו של עמק יצחקי וכל בני המשפחה
עם פטירתו של האב
אליהו יצחקי ז"ל
ושולחים ניחומים מכל בית כפר הנשיא

עמק ומשפחת יצחקי יושבים שבעה ברחוב חגי ישראל 9, מודיעין מהיום ועד יום ראשון.
מוזמנים להגיע ולנחם את המשפחה.

אנו משתתפים בצערו של מאיר ריינס,
עם לכתה של חברתו ב-12 השנים האחרונות,

תרצה לנר

בגיל מופלג של 102 שנים,
בנאות מרדכי.

תנוחם בכך ששניכם זכיתם לשנים מאושרות יחד,
מלאות באהבה והערכה.

נכתב על המצב העכשווי

אחים ואחיות שלי,

אני לא אנסה להרגיע אתכם עם משפטים יפים, כי האמת? גם אני לא רגוע.

אנחנו חיים בימים שמכבידים על הנשימה.

יש מלחמה באוויר, והלב שלנו מרגיש את זה עוד לפני שהראש מבין.

הגוף במתח, הלילות לא שקטים, והמחשבות רצות כמו רכבת בלי תחנה סופית...

מה אני כן רוצה פשוט להגיד לכם....

זה בסדר לא להיות בסדר.

זה בסדר לפחד.

זה בסדר להיות מותשים.

זה בסדר לא לדעת מה לעשות.

אבל בתוך כל זה תזכרו שאתם לא לבד.

אני פה.

אנחנו פה.

ואם נישאר קרובים ננצח את הפחד גם בלי לדעת את כל התשובות.

ועכשיו, תקשיבו לי טוב. כמה טיפים שאף אחד לא אמר לכם ולא יגיד, אבל הם אמת פשוטה!!

1. אל תתחילו את הבוקר בחדשות.

תנו לנשמה להיזכר קודם שהיא חיה. לא שהעולם בוער.

2. אל תישארו הרבה לבד עם המחשבות.

אבל גם אל תעמידו פנים שהכול בסדר. תנו מקום לאמת שלכם .. אבל בלי דרמות מיותרות

3. תעשו פעולה קטנה אחת ביום שמחזירה לכם תחושת שליטה: סידור מדף, שטיפת כלים, הליכה של 10 דקות משהו....

4. תדברו. לא רק על המלחמה גם על עצמכם.

לאן נעלמה האופטימיות שלכם? מה אתם צריכים עכשיו?

יש סיכוי שמי שלידיכם לא יודע פשוט כי לא אמרתם.

ולסיום

אני לא יודע מה יקרה מחר.

אבל אני יודע שאם תמשיכו לתת מקום ללב שלכם .. לא תאבדו את הדרך.

תחזיקו חזק.

גם אם זה רק בנשימה אחת.

שלכם באמת,

יהונתן גומני

שהם מזרחי	21.6
מוניקה ברזל	22.6
לינדה פוטרמן	
קרן עזריה	
אודי איילון	
קרן דוידסקו	23.6
עמרי ג'קסון	25.6
דרור זרוצ'ס	26.6
מירית מור	

סיפור לשבת

הנער העני והאיש העשיר

נער צעיר, לבוש בבגדים קרועים ויחף, הביט בהערצה במכונית חדשה ומבריקה שחנתה זה עתה מול חנות במרכז העיר.

הבעלים יצא - גבר צעיר מסוגן עם משקפי שמש כהים וחיוך של מיליון דולר. בגדיו ושעונו היו שווים יותר מכל מה שהילד ראה אי פעם בחייו.

"אתה אוהב את המכונית?" שאל הצעיר.
הנער הנהן בשקט, עיניו נוצצות. "זה בטח מדהים לחיות חיים כמו שלך", הוא לחש.

הגבר רכן קדימה, הביט לנער בעיניים ואמר משהו שהנער מעולם לא ציפה לשמוע:
"בוא נעשה עסקה".

"עסקה?"

"כן. אני אתן לך את המכונית שלי, את השעונים שלי, את הבגדים שלי, את הבית שלי, את הכסף שלי... הכול. אבל אתה צריך לתת לי משהו בתמורה".

"הצחקת אותי", ענה הנער, "אין לי כלום לתת לך".

"יש לך משהו שהייתי רוצה", אמר הגבר העשיר.

"מה זה?"

"הרגליים שלך".

הנער קפא. "מה?"...

"כן, הרגליים שלך. אני צריך אותן. כי לי אין כאלה".

רק אז הנער שם לב שלגבר יש רגליים תותבות, מוסוות היטב מתחת למכנסים.

"אז מה אתה אומר? האם אתה מקבל? אני אתן לך את כל מה שיש לי... ואתה פשוט תיתן לי את מה שאתה לוקח כמובן מאליו כל יום".

עם גוש בגרונו, הנער הביט למטה ואמר בשקט, "לא. אני לא רוצה את המכונית שלך, או את הבית שלך, או את הבגדים והשעונים שלך".

והוא הלך משם. לאט. שקוע במחשבה ומלא בהכרת תודה על מה שיש לו. לראשונה בחייו, הוא לא הרגיש עני.

לפעמים, מה שאנחנו לוקחים כמובן מאליו הוא חלומו הבלתי אפשרי של מישהו אחר.

אנחנו לא צריכים שיהיה לנו הכול כדי להיות עשירים. אנחנו רק צריכים להבין כמה יקר מה שכבר יש לנו.

תרגום מאנגלית לעברית - חמדה גלעד ©

אביב אצילי נלחם במחבלים שחדרו לקיבוץ ניר עוז ב-7 באוקטובר. גופתו אותרה והושבה במבצע מיוחד באזור חאן יונס. בשבוע שעבר הותר לפרסום כי יחד עם גופתו של אצילי הושבה גם גופתו של החטוף יאיר יעקב.

אביב אצילי (49) היה חבר בכיתת הכוננות של קיבוץ ניר עוז ויצא להילחם במחבלים שחדרו. בתחילה הוא הוגדר חטוף, עד שבתחילת דצמבר 2023 עודכנה משפחתו שהוא נפל ב-7 באוקטובר. היה זה יממה בלבד אחרי שאשתו ליאת חזרה בעסקה אחרי 54 ימים בשבי חמאס.

לאביב וליאת שלושה ילדים - עופרי, נטע ואיה. אביב היה מעמודי התווך של קהילת ניר עוז, וניהל את המוסך לצידוד חקלאי בקיבוץ. הוא היה צייר, רוכב אופניים, אוהב אדם ואדמה. הוא התנדב ביחידת האלפיניסטים, וכך שירת מדי שנה בחרמון.

53 חטופים וחטופות נמצאים כבר 623 ימים

**יהי זכרם ברוך של כל הנרצחים והנרצחות השבוע
ממתקפת הטילים והכטב"מים מאיראן.
והחלמה מהירה לכל הפצועים.**

